

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Sokakları kirletenlerden 150 lira
ceza alınıyor!.. — Gazeteler —

— Gel ayol, gel... Lâzımlığı almamışsın!..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2
milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d - 385

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

İSTANBUL KÖYÜ

ŞU Divan edebiyatımızın öve öve bitiremediği İstanbul yok mu?... Şu Nedim'in «İki deniz arasında tek taş purlanta» ya benzettği şu «Güneşle tartılmağa» lâyık gördüğü İstanbul... Şu uğruna Çanakkaleye bir Üniversite gömdüğümüz İstanbul... Şu Sultan Osman'ın: «İstanbul'u al, gülzar yap!» diye kendi kendisine emrettiği İstanbul... Artık bu İstanbul, şehir-i şehir-i İstanbul değil, Türkiye'nin kırk bin köyünü çevresinde toplamış, iki milyonluk, kocaman bir köydür!

Bir yıldır, Adnan Menderes, bu köye şehir manzarası vermeğe çalışıyor: İçi içine sığmaz bir dev gücü ile gerinince daracık sokakları açarak, süpürüntüler içinden anıt camileri çıkararak ve hepimizi Boğaz sularının eşsiz mavisine kavuşturarak...

Ama İstanbul yalnız mimar Sinan'ın kubbeler ve minareler saltanatı, yalnız Boğaz kıyıları, yalnız Çamlıca tepesi değildir. İstanbullu İstanbul yapan, eski İstanbul efendisiydi.

Vapura, tramvaya, tünele bile saygı sırasıyla giren o efendiler neslini şimdi Beyoğlu kaldırımlarında matrak geçenler tanımaz!

İstanbul'un yarısını Ankara aldı. Artık eski başkentin çocukları kendi şehirlerinde azınlıktadır!

Buna, İstanbul'u göçmen evleri ve gecekonduyla kuşatan idare gafletini de katarsak günün manzarası tamam olur.

Hayır, hayır, tamam olmaz. İstanbul'da, durmadan yükselen apartmanlar sayısı kadar bir de kapıcı sınıfı türemiştir: Yalnız karısıyla, yalnız çocuklarıyla değil, kendisi yerleşir yerleşmez, köyden kopup gelen irili ufaklı, kadınlı erkekli soyu sopuyla...

Veni iç tüzüğü göre, milletvekillerinden para cezası kesilecek.

— Siz bu ay beşyüz lira üstü vereceksiniz Paşam!..

Boşalan köylerin ne olduğunu görmüyoruz, ama, dolan İstanbul işte, gözümüzün önündedir!

Bizim İmparatorluk devrinin «mürur tezkeresi» Avrupa memleketlerinde hâlâ yürürlükte: Bir şehirden bir şehire, yorgunu sırtlayıp göç edilemez!

İstanbul'un yeni valisi, yeni bir duygu, yeni bir düşünce, yeni bir anlayışla bu çetin konuyu üstünde geceli gündüzlü çalışıyor.

Dikkat ediniz: Kaldırımların yüzü değişti.

Sevinerek, inanarak bekli-

yelim: İstemek, yarı yapmaktır demişler.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni kararlar

İnanılır bir kaynaktan öğrendiğimize göre, iç ve dış haberlerin de, tıpkı ilânlar gibi, gazetelere şu şekilde dağıtılmasına karar verilmiştir.

Hürriyet'e: Sinema haberleri, meraklı olaylar, tercüme roman.

Milliyet'e: Osman Kavrakoğlu tarafından spor haberleri.

Cumhuriyet'e: Görülmemiş kaldırılmamıza dair haberler ve Dev-

let Bakanı Emin Kalafat tarafından başmakaleler.

Dünya'ya: Havadis gazetesinden naklen Mümtaz Faik Fenik'in baş yazıları.

Ulus'a: Zafer gazetesinden naklen Burhan Belge'nin baş yazıları.

Vatan'a: Bu gazete, okuyucu ve öğrenenlerin kâğıt ihtiyaçlarını karşılamak üzere yazısız ve realists neşredilecektir.

— İstimalâk mı?.. Görhna, bize gelemiz... Orman ganunu var!..

Mendil derdi

GAZETELERİMİZDE, son günlerde bir fabrikanın şöyle ilânları çıkıyor: «Nihayet mendil derdi sona erdi!».

Demek bir de mendil derdimiz varmış. O kadar çok dert var ki, biz bu arada burnumuzla gözümüzü ilgilendiren mendil derdini unutmuşuz. Mendil derdi bize Orhan Veli'nin «Değil» şiirini hatırlatıyor:

Bilmem ki nasıl anlatsam;
Nasıl, nasıl sizo derdimi!
Bir dert ki ytrekler acısı,
Bir dert ki düşman başına
Gönül yarası desem...

Değil!

Ekmek parası desem...

Değil!

Bir dert ki...

Dayanılır şey değil.

Orhan Veli'nin bir türlü anlatamadığı derdinin ne olduğunu yıllardır merak ederdim. Bir türlü anlatamadığı derdi, ekmek parası, gönül yarası da olmadığına göre, belki de mendil derdi idi. Şimdi ilândan öğreniyoruz ki, nihayet mendil derdi sona ermiş. Doğru, o kadar çok derdimiz var ki, hiç olmazsa, mendil derdi aradan çıksın. Burnumuzu çekmekten olsun kurtulalım.

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

BİR buçuk aydır ev arıyordu. Ama ev sahibi onlara söylemişti:

— Bu zamanda iki oda 130 liraya... Oh maşallah... Nerde bu bolluk. Hem de böyle ev. Damı Marsilya kiremiti, helâ taşı mermer. Kapıları yağlı boya. Ne iyi... Ben de bulsam 130 liraya böyle ev, keyfim için tuta m.

Şükrü Bey, «on iki senedir, biz bu evde kiracıyız» dedi, «Evinizi kendi evim gibi bakıyorum» dedi. «Kendi evim olsa bu kadar bakmam» dedi. «Dökülen sıvaları daha yeni tamir ettirdim, merdiven basamaklarını yaptırım, trabzanları hep değiştirttim» dedi. Ne dediyse para etmedi.

Şükrü Bey, kirayı arttırmak için, ev sahibinin evden çıkartmak istediğini biliyordu. Ama ne olacak, arttırsa arttırsa, taş çatlasa, ayda yirmi lira daha verebilirdi.

— Kirayı 150 yapalım, dedi.

Ev sahibi güldü.

— 150 lira benim cigara param.

Şükrü Bey şöyle bir hesapladı. Kendisi cigarayı bırakırsa, ayda 15 lira daha tutumlu olurdu. Ev sahibine,

— Vallahi hakkınız var, dedi, eviniz elbette bu zamanda 150 liradan daha çok eder. Ben insafsız bir insan değilim. Kirayı daha çok arttıramıyorsam, inanım, param olmadığı için...

Ev sahibi,

— Herkes yorganına göre aya-

ğını uzatmalı, dedi. Siz de kendi paranıza göre bir eve çıkarsınız.

Kendi parasına göre ev bulsa Şükrü Bey bir dakika bile durmazdı.

— 15 lira daha arttırıyım, 165 vereyim, dedi.

Ev sahibi güldü:

— Oğlumun cep harçlığı bile değil, dedi.

Şükrü Bey, işine yayan gidip gelirse, ayda yirmi lira arttırabileceğini düşündü,

— 195 lira vereyim, dedi.

Ev sahibi,

— Anlaşılan, siz benimle alay ediyorsunuz, dedi. Yanımızdaki apartımanı biliyorsunuz. Küçük odalar, dap daracık bir salon, kiraşı kaç? 350 lira. Dünyanın enayisi ben miyim? 300 liradan aşağı dünyada vermem. Siz çıkarsanız, başkasına 400 e de veririm. Çıkın. Evim boş dursun daha iyi. Hiç olmazsa ev eskimez.

Şükrü Bey, 300 lira kira verirse, aylık gelirinden geriye dört kişilik ailesi için, seksen lira kalıyordu.

İş mahkemeye düştü. Ev sahibi, evimde kendim oturacağım, dedi. Davayı kazandı.

Şükrü Bey bir buçuk aydır ev arıyordu. Hem de kısa gelmişti. Kış ortasında sokaklarda kalacak değillerdi ya... Sabahın akşama kadar, kar, yağmur, çamur ev arıyordu. Oturduğu evden ucuzunu, iyisini bulamamıştı. 200 liraya bulduğu evlere sığmazlardı.

O gün ev aramaktan ayaklarına kara su imiş, ev tellâlarına para vermekten canı burnuna gelmişti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, önce yağmur, arkadan sulu kar iliklerine işlemişti. Ayakkabısından sular girmiş, ayakları vicik vicikti. Akşama doğru yağış durmuştu ama, sırsıklam çamaşırları vücudüne yapışmıştı. İçinden,

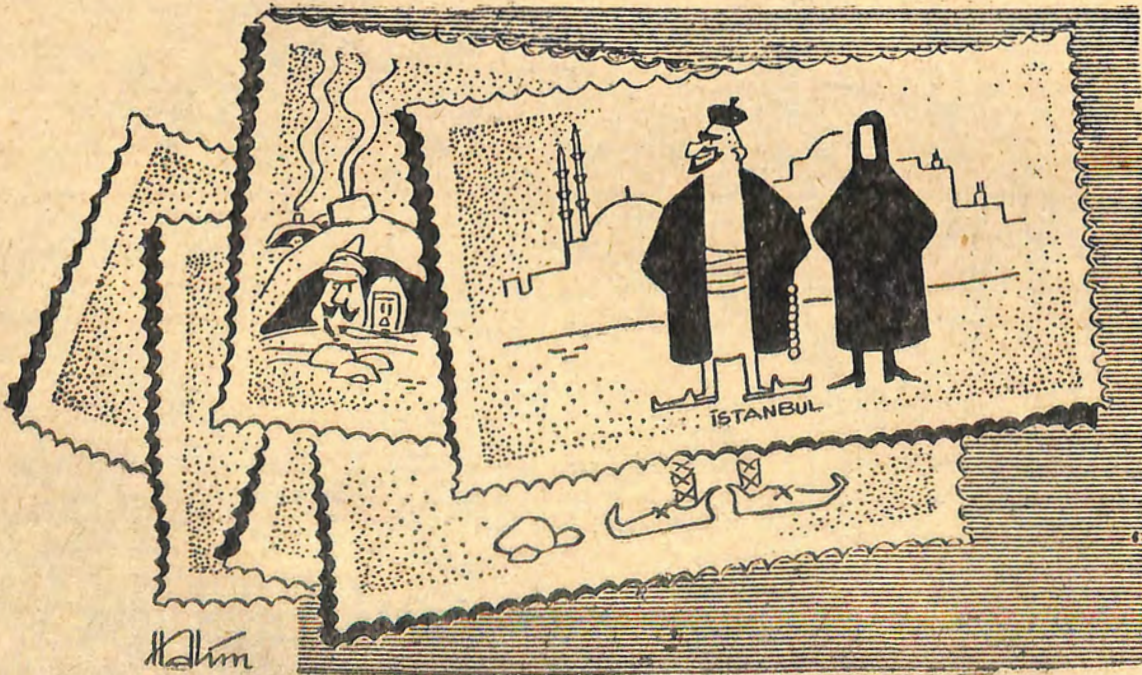
— Ah, diye geçiriyordu, yahu derdimi anlatacak kimse de yok. Karşıma biri çıksa da derdimi döksem. Hiç olmazsa insan anlattıkça açılır.

İyi yürekliymiş demek. Dileği oldu. Karşıdan çok eski, çok iyi tanıştığı bir arkadaşı geliyordu. Çoktanberi Zekâi ile görüşmemişlerdi. Belki ev bulmak için bir yardımı olurdu. Olmasa bile içinin döküldü hiç olmazsa...

— Ooo, merhaba Şükrü Bey.

— Merhabaaa Zekâicğim. Ne var, ne yok...

— Hiç sorma. Sende ne var ne yok?

Her vilâyet için bir hatıra pulu bastırılacak!.. (Gazeteler)

KIRK-anbar

YALÇIN ÇETİN - TONGUÇ

WELCOME

Turistler evlere kabul edilecek

RESMİ
İLANLAR
ŞİRKETİ

At yetiştiriciliği
İnkişaf ettirilecek

HAFIF MÜZİK KONSERİ
TERTİPLENDİ

Oduna
rağbet
azaldı

Sıra
hürriyetlerin
son
sığınagında

Şükrü Bey,

— İyilik sağlık, dedi.

Görünüşe bakılırsa, arkadaşı kendisinden de dertliydi. Zekâi Bey ona sordu:

— Nerden geliyorsun? diye

Şükrü Bey, çoktan içini dökeceği hazırlıklı olduğundan,

— Ah birader, dedi, başım bir dertte ki... Bir aydır ev arıyorum. Ev sahibi bizi çıkarıyor. Bugün yine akşama kadar ev aradım. Yağmur, kar hep içime işledi. Baksana nasıl titriyorum. Yatağa düşmezsem iyi...

Laf açılmışken bütün derdini dökecek, içimi boşaltacaktı. Ama arkadaşı,

— Sen hâline şükret birader, dedi, şükret... Ya benim yerimde olsan ne yaparsın? Ah kardeşim, bu zamanda ev yaptırmak bir dert. Bilmem haberin var mı? Ben bir arsa almıştım. O arsa aramak, almak ta bir dert ya... Neyse, hadi onu bırak. Doksan bin liraya bir arsa düşürdük.

Şükrü Bey,

— Yaa işte böyle Zekâi'ciğim, dedi, ev sahibi bizi evden atıyor. Mahkemeden de karar aldı.

Zekâi Bey,

— Arsayı aldım, dedi, üstünden on gün geçti, 130 bin, hatta 200 bine satın alacaklar çıktı. Ya hu, satmam, derim, başımdan gitmezler. Bir dert ki Şükrü Bey, anlatılır iş değil. Sen yine hâline

şükret kardeşim.

— Doğru birader. Ondan sonra efendime söyleyeyim, kirayı artıralım, dedim. 185 liraya kadar çıktım.

— Ah benim derdim de 185 le bin seksen beşle olsa... Nerde... Sen bir ye de bin şükret hâline. Hadi şu arsaya iki katlı bir ev yapalım, dedik. Şu zamanda kalfalarla, işçilerle uğraşmak ne demek birader. Başına gelmeyen bilmez. Ne kadar anlatsam boş. Benim niyetim, üç oda bir salon, kütü gibi iki katlı iki daire... Ah neler çektim Şükrü Bey, daha da çekiyorum.

— Vah vah Zekâi'ciğim.

Bilsen, o eve de dünyanın parasını harcadım. Helânın duvarı yıkılmıştı da, daha geçenlerde 15 lira verdim yaptırdım. Şimdi bizi herif atıyor.

— Atsın kardeşim. Sen hâline şükret.

Sen yine iyisin. Ya benim gibi ev yaptırmaya kalksaydın. Valide dedi ki, mâdem şu evi yapıyorsun, nasıl olsa paradan çıktın, üç katlı bir apartımanlık yap da bir işe yarasan, dedi. Temelleri kazdırdık. Daha işin başında 40 bin lira uçtu Şükrü Bey. İnsan insanın hâlimden anlamaz.

— Geçmiş olsun Zekâi bey... Ya hu, nasıl üşüdüm. Soğuk c'gerime işledi. Sabah karanlığı yollara düştüm. Hâlâ ev arıyorum. Yalnız bu

gün tellâlılara 15 lira verdim.

— O bir şey mi Şükrü bey... Her şey karaborsada... Yalnız pencere camlarına vallâhi 2 bin lira verdim. Daha kapı camları, bölme camları var. Sen yine iyisin. Otur, kalk şükret hâline. Ya ev yaptırmaya kalksaydın, dert neymiş o zaman görürdün. Bizim hanım, madem şu apartımanı yapıyoruz, her katta ikişer daire olsun, dedi. Baktım doğru. Başladık apartımanı çıkıyaya. Şimdi ben anlatırken, sana kolay bir iş gibi gelir.

— Gelir mi kardeşim, gelir mi hiç. Kimbilir neler çekmişsinizdir. Efendim, Aksarayda bir ev buldum. Bir oda, bir sofa. Raziyiz, ne yapalım... İşe uzaksa da olsun, varsın. Sabahları erken çıkarım. Kirası da ucuz sayılır. 175... Boğazımızdan keser veririz. Gelgelelim, altı aylık peşin istiyorlar.

— Ah Şükrü bey, sen de bir derdim var sanıyorsun. Yahu sana anlatamıyorum kardeşim. Demir arıyorsun yok, çimento arıyorsun yok. Haydi karaborsaya... Neler çektim, neler. Sen ev yaptırmadığından bu derdi bilmezsin.

— Bilmem birader, bilmem... Senin anlıyacağın Zekâi bey kardeşim, bu kıyamette sokak ortasında kaldık.

— Şükret kardeşim, şükret...

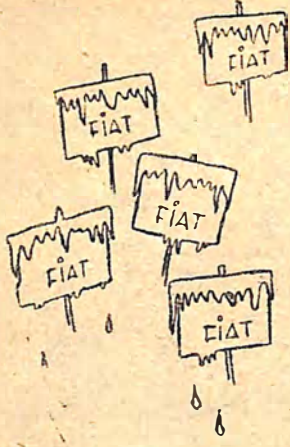
— Ev sahibi bizi iki gün sonra atıyor.

— Sana bir şey söyleyeyim mi, otur da hâline şükret... Tam apartımanı üç kat çıktık, çatı örtülecek. Kayınvalde, oldu olacak Zekâi, dedi, şunun üzerine iki kat daha çık, çouuk çocuğun var, yarın sana dua ederler. Ustalarla bir türlü uğraş, işçilerle bir türlü, Belediye bir türlü... Sen yine iyisin, senin bu dertlerin yok hiç olmazsa.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

YAZISIZI.

YAZISIZI!

— Yok Zekâi bey, yok...
— Şükret!
— Şükürler olsun. Ne yapsak bilmem ki... Birkâğı parça kırık döğük eşyamız var. Onlar olmasa, bir kaç zaman ev bulana kadar o-fal köşelerinde süründük.
— Sana bir şey söyliyeyim mi, sürünmek, apartıman yaptırmak-tan daha iyidir. Ben az mı sürünü-yorum. Allah seni inandırırın...
— İnandırım kardeşim... Doğru-dur.
— Sen halinden memnun ol!
— Memnunum çok şükür. Hay-di eşyaları satsak, hepsi lâzım... Sonra yerine alıp koyamazsın. Hem de yok pahasına gider.
— Gitsin!
— Gitsin. Bir şey dediğim yok. Gitsin.
— Apartımanın beşinci katını da çıktık ama, ne geçtiğini bir ben bilirim, bir de Allah... Sonra iki gözüm, bizim birader, ağabey, dedi, nasıl olsa şu apartımanı yaptın, bir de şunun üstüne kaçak kat yapalım. Şimdi herkes böyle yapıyor. İyi kötü, yine ayda dört, beş yüz lira kira getirir. Ah ne zormuş kardeşim. Bu zamanda kaçak kat yapmak ne zormuş... O-na ver, buna ver, tam on bin lira da havaya gitti. Senin bunlardan haberin yok ta, kendi çektiğini bir

Akbaba Ansiklopedisi

MATRAK :

Kelimenin aslı arapçadır ve «matrak» okunur. Kahrn sopa demektir. Bugünkü medenî dil-de ise cop!

Fıkra :

Bir gün, Arap memleketle-rinden birinde, parasız ve aç kalan bir Arap, camide nama-zını kıldıktan sonra, cemaat dağılınca, cebinde sakladığı ku-ru ekmeği, kubbeden sarkan kandillerdeld zeytinyağına ba-narak yemeğe ve kendi kendi-ne söylenmeye başlamış:

— Beyt-i Beytullah!
«Ev, Allahın evi»
— Zeyt-i zeytullah!
«Zeytin, Allahın zeytini!»
— Faddal ya Hacı Abdul-lah!

«Buyur Hacı Abdullah!»

Ama, herif tam bu cümleyi söylerken, mermer slıtımın ar-kasında gözetleyen imam so-payı kafasına indirmiş:

— Matrak min tarafillah!

«Sopa da Allah tarafından!»

Mekteplerimiz okul, talebele-rimiz, öğrenci olduktan sonra, matrak kelimesi, kız ve erkek,

bütün bugünkü neslin konuşma diline girmiştir. Şimdi:

— Ulan, matrak geçme!

— Yuh, şu matrağa bak!

Sözleri, her gün, sokakta, evde, otobüste duyduğumuz za-rif cümlelerdendir:

METELİK :

Eski on paralıkların bir adı da «metelik» di. Şimdi ne ismi var, ne cismi...

Çorukluğumuzda bir mete-likle kahrn doyurulurdu: Beş ekmek, beş peynirle!

Züğürtlüğün ölçüsü metelik-ti:

— Metelik tutmuyorum!

Demek, param yok demek-ti.

Metelik, değersizliğin de öl-çüsü idi. Kıymet verilmeyen şe-ye:

— Metelik etmez, derlerdi.

«Meteliğe kurşun atmak» ata sözlerindendir.

Fıkra:

Hasıslığıyla meşhur Abdul-lah Cevdet için, bir tanığı:

— Meteliğe kurşun atar, di-yince, Süleyman Nazif:

— Yooook, diye cevap ver-mişti, kurşun değil, göbek atar!

— Ne mutlu onlara!

dert sanıyorsun. Ben senin yerin-de olsam gece gündüz halime şük-roderim.

— Haklısın Zekâi'ciğim. Olsa, hani olsa, bu kış çocukları sokak-ta bırakır mıyım... Ver altı aylık peşin, başını bir dam altına sok. Billâhi yok.

— Aman olmaması, olmasından daha iyi... Apartıman yaptırmak, durup dururken başımıza dert al-dık. Neyse bize apartıman şöyle böyle, arsayı saymazsan 600 bin liraya çıktı. Ah, bana sor sen ne-ler çektim...

— Vah vah...

— Bana bak ta haline şükret...

— Şükürler olsun. Benim bir şükâyetim yok. Yalnız kış günü ço-luk çocuk sokakta kalacağız. Baş-ka bir şükâyetim yok şükürler olsun.

— Aman şükâyet etme, Allahın gücüne gider. Bak benim halime de ibret al birader. Apartımanı yaptık, bitirdik, bu sefer de bir takım adamlar çıktı ortaya. İlle bize sat... «Yahu satmam.» «Bir milyon verelim», «İki milyon ver-seniz satmam.» Kardeşim, bir dert, bir belâ ki, Allah düşmanımın ba-şına vermesin...

YAZISIZI!

— Akrabaların evinde bir kaç zaman misafir kalsak, olmaz. Bu zamanda herkes kendini zaten ta-şımıyor. Çıldırarak işten değil...

— Çıldırarak çok daha iyidir. Sen, apartıman sahibi olmanın der-dini bilmiyorsun da, boyuna hava-dan konuşuyorsun. Senin yapaca-ğın bir iş var, beş vakit halime şükretmek. Derken kardeşim, şimdi de başımıza bir kiracı derti çıktı. Bu zamanda kiracı derti ne demek...

— Sen benden dertlisin Zekâi'ci-ğim...

— Seninki de dert mi kardeşim. Sen haline vallâhi şükret...

— Şükürler olsun. Bin şükürler. Hadi bana müsaade. Allah kolay-lık versin Zekâi bey... Allaha is-marladık.

— Güle güle Şükür bey... Bana bak ta haline şükret Şükür bey...

Şükür bey, aksıra öksüre evine gitti. Birden ateş te basmıştı. Ka-rısı:

— Ev bulabıldın mı? diye sordu.

— Aman hanım, halimize şük-redelim, dedi. Beterin beteri var. Ya bir de apartıman yaptırmaya kalksaydık. Bu zamanda apartı-man sahibi olmak ne dert, sen bi-liyor musun? Oturup kalkıp şük-redelim halimize.

Aziz Nesin

Tükürüğe Zam yapıldı!

— Ki kişi konuşuyorlardı:
— 1947 denberi sence hayat
yüzde kaç pahalılandı?

— Yüzde on diyorlar.

— Çık!

— Yüzde yirmi...

— Çık...

— Yüzde otuz...

— Çık çık...

— Yüzde kırk olsun...

— Daha çık!

— Amma yaptın birader? Mu-
halefetin bu kadarı da fazla. Se-
ninki muhalefet değil, bozguncu-
luk. Hayat pahalılandı dedikse,
on yılda yüzde elli pahalılandı
ya...

— Çık, çık, daha çık!

— Çıkamam.

— Hesap ortada kardeşim, 1946
da yere tükürmenin cezası bir li-
raydı. Şimdi yüz elli lira... O za-
man bir lira verdin mi şehrin be-
ğendiğin yerine tükürdün.

— Sen hayat pahalılığını tükür-
mekle ölçüyorsun. Tükürmek ih-
tiyag değil ki...

— Ya ne?

— Lüks.

— Hiç te lüks değil.

— Amma yaptın... Bir tükürük
yüz elli lira olursa lüks değil mi?

— Yahu, benim aldığım maaş-
la, sokağa iki kere bile tükürül-
mez. Ancak bir kere tükürürsün,
birazı da artar. Bir buçuk tükü-
rükten biraz fazla.

— Ama birader, tükürmekten
tükürmeğe fark var. Hanı affe-
dersin, öyle de tükürükler var
ki, 1500 lira alsan yine az.

— Belediye narh koymuş. Hep-
si 150 lira.

— Haksızlık vallâ... Sonra yer-
den yere fark var. Meselâ bizim
evin sokağı ile Harbiye asfaltı
bir mi?

— Hepsi 150 lira.

— Büyük haksızlık. Temiz cad-
delere tükürenlerden ceza alma-
lı, bizim sokak gibi sokaklara tükü-
renlere de, aldıkları ceza para-
sını dağıtmalı.

— Neye o?

— Birader, tükürmeden bizim
sokaktan geçemezsin. Belediye
bizim sokağın iki başına iki me-
mur koysun. Gelenden gidenin
boyuna geçiş parası topla.

— Eski Belediye Başka ı, klâk-
son çalma yasağı koydu. Klâkson

çalan şoförlerden aldığı ceza pa-
ralarıyla Cerrahpaşa Hastanesine
klâkson pavyonu yaptırdı.

— Tükürük cezasından topla-
nan paralarla yeniden şehir ku-
rulur; tükürük şehri.

— Kışın belki ama, yazın tükü-
ren olmaz.

— Neden?

— Yahu, yazın susuzluktan
milletin dili damağı kuruyor. Tükü-
rük nerde? Yirmi kuruşa bir
bardaklık şişe suyu içip, onu da
ziyan mı edeceksin?

— Öyleyse kışın Belediyenin
varidatı artar.

— En iyisi bunun bir tarifesini

yapmalı. Asfalta tükürenin şu
kadar, Arnavut kaldırımına tükü-
renden bu kadar...

— Milyoner olsaydım, ne ya-
pardım, biliyor musun?

— Ne yapardım?

— Bizim sokağa kim tükürür-
se, cezası benden derdim.

— Milyon değil, milyar olsa
yetmez.

— Ama o zaman Belediye, bel-
ki de bizim sokağı tükürülmeğe-
cek bir sokak yapardı..

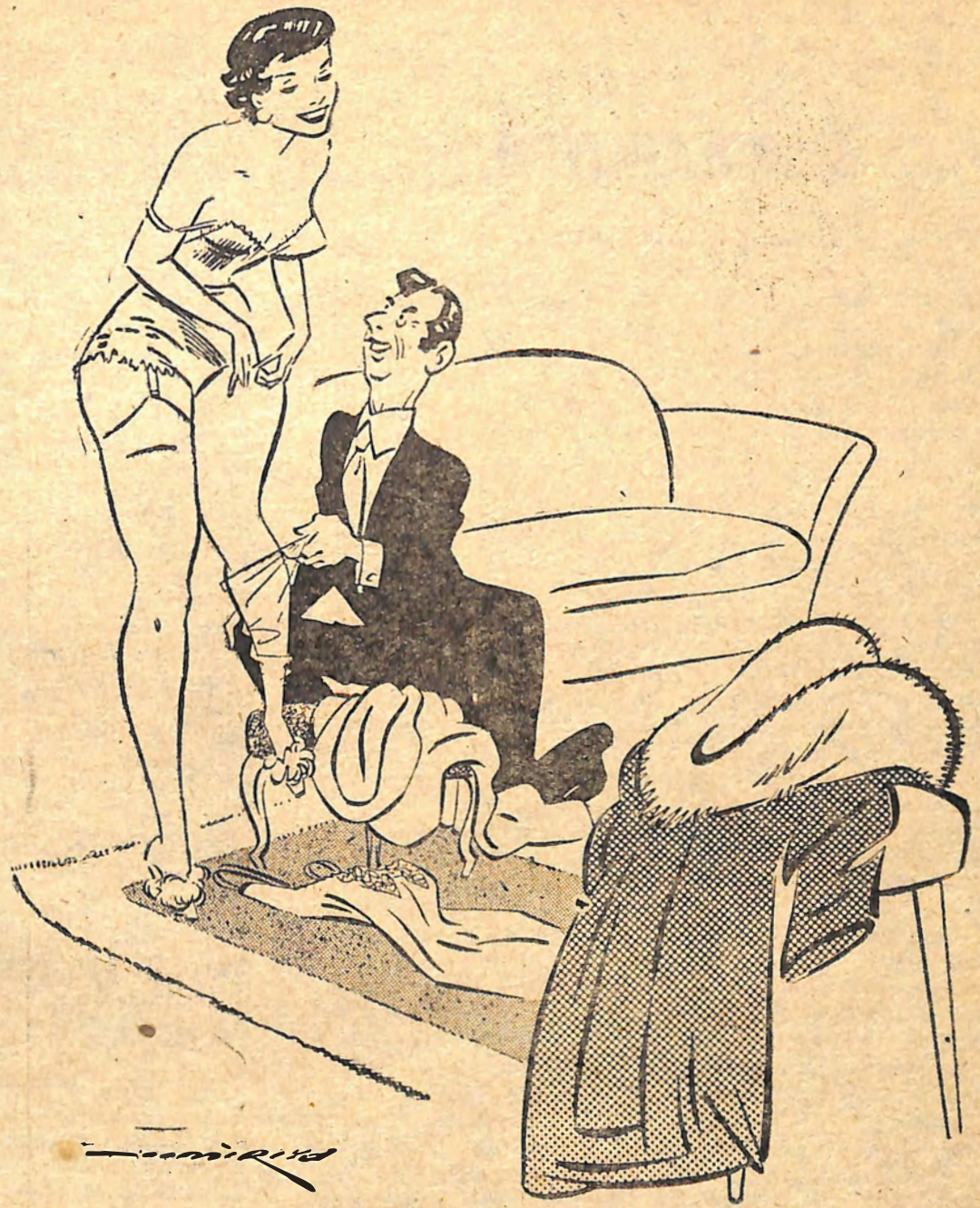
— Valla, 150 liraya bir tükü-
rük pahalı... Her şeyin fiyatı i-
nerken, tükürüğe zam yapmayı
anlamıyorum.

Deliren koca

ZMİR'de iki çocuk anası bir
kadın, kocasından boşan-
mak için mahkemeye gitmiş. Ka-
dın, boşanma gerekçesinde şöyle
diyormuş:

— Kocam, geçim sıkıntısından
delirdi. Tımarhaneye kapadılar.
Deli kocamdan boşanmak istiyor-
rum.

Kadının derdi bize korkunç gö-
ründü. Her kocası deliren kadın
boşanmağa kalkarsa vay kocala-
rın başına gelen!.. Bu zamanda
geçtiği sıkıntıdan delirmiyen ko-
ca mı kaldı? Bu kadar sıkıntı i-
çinde delirmiyelerin aklı yoktur.

— Ama Hikmeteliğim, ben sana sade gözüme kaçan kırığı çıkar demiştim!..

— Seninkindin yine dalgalılığı üstünde!..

★

Yazan : ADNAN VELİ

★

— Alo... Ora nire?... Hey Alo...
Ulan alo be... Mersin mi?... Ora
Mersin mi?... Şaban sen misin?..
— Ben'im ben... Şaban'ım ben.
— Şaban... Selâmünaleyküm...
Eyi misin oğlum?..

— Eyiym Rappime şükür. Sen
kimsin?..

— Ben Kâmil'im, Kâmil... Gab-
zımal Kâmil... Ağnyon mu?..

— Ağnyom... Sen misin Kâmil
Dayı?..

— Ben'im ulan, ben... Beni
diyne şincik...

— Diyniyom dayı...

— Bizim hükûmat lârenciya fi-
yatına, fiyat bıçtıktan sonra, işler
hepten kötüye gidiyor. İstanbul
Meyvahoşunu tekmi pulis sardı.
Pulisin demesine göre, ehaliye,
mandalınayan portakalı hükûmat
fiyatı üzerinden satceniz diyor.
Biz de gendi fiyatımızdan şaşmı-
yoz.

— Niye hükûmat fiyatına sat-
mıyonuz dayı?..

— Hükûmat fiyatına satıncak,
gabzımal milletî temelli mâfoldu
dimektir, len...

— Nasıl mâfoluyunuz canım ..
Hükûmatın bıçtığı fiyatın ne gu-
suru oluyormuş?

— Oğlum, onun gusurunu sen
bilmen... İstanbul gabzımalın-
da, mesarif ziyade oluyor. İnşaat
yapmıya çimentoyu, kiremidi, ke-
resteyi kaçtan bulduğumu, bi kez
soruyon mu?..

— Kaçtan buluyon dayı?..

— Bırak şincik kaçtanını... Ben
ne diyorsam, ona gulak vir.

— Virdim helbet... Ağnat.

— Hükûmat fiyatı ifân olunca,
İstanbulun bi kaç gabzımalı, hep
bir araya içtima olduk. Bu işin bi
çaresini bulmıya, anamıza, avra-
dımıza yemin ittik...

— Buldunuz mu barî?

— Len oğlum. Sen gabzımal
milletini temelli zihinsiz sanıyon
besbelli. İstanbul gabzımalının di-
rayetliği, ecnebiye kitaplarına bi-
lem yazılmış. Bi vakitler, Zatî
Sungur diyerekten bi adamı çık-
tıydı da, gabzımal olmya merak
salmış. Vallaha üç günde yüzüne
gözüne bulaştırdıktan sonra, töv-
be edip kaçtı gitti. Ben ne diyor-
sam, sen onu diy e...

— Diyniyom Kâmil dayı...

— Şincik berî bak... Hükûmatın
fiyatına göre, sekzenlik mandali-
nanın sandığı 15 liraya düşecek,
bu mandalınayı, manav kısmı, bi
denesini 25 ten yukarı satamaz
diyerekten ganun var. Sekzenlik
sandığın mandalınası da, en bö-
yük baş mandalına oluyor.

— Helbette... Birinci mal...

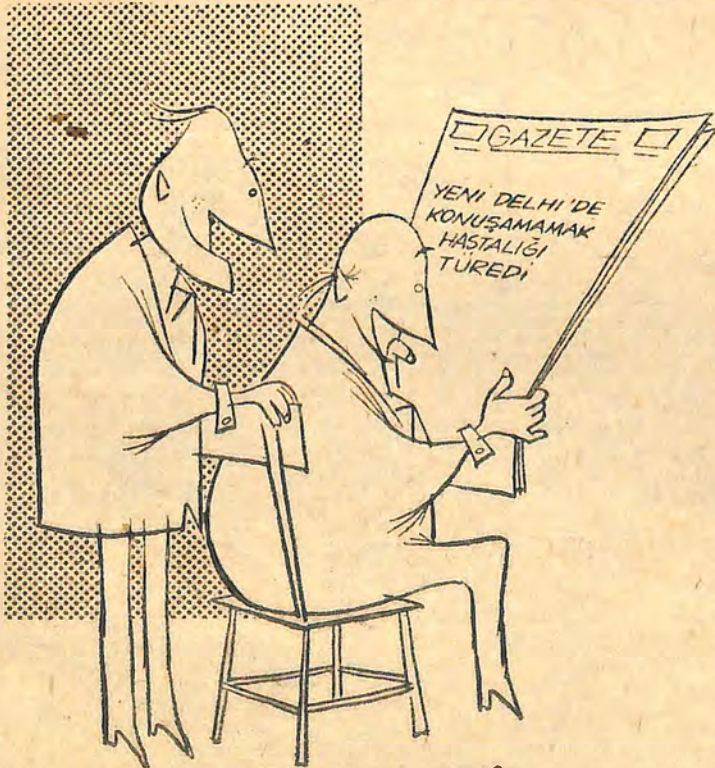
— Hah işte... O malı bi sandı-
ğa koyunca, tam sekzen dene ali-
yor, ağnadın mı?..

— Biliyom dayı...

— Artık, sandığa o maldan goy
mıyacan...

— Ya hangi maldan goycem?..

— Güççük boy mandalınadan
gaycen...

— Demek orada da demokrasi var!..

Nesebi gayri sahih çocuk!..

— O vakitler sekzen mandali-
nayan bi sandık dolmaz ki dayı.

— Oğlum, işte sana yolunu ağ-
natıyom. Sandığın boyunu güççük
yaptırıcan... Eski sekzenlik san-
dıklar 62 santim olmuyor muydu?

— He... 62 santimdi...

— Şincik, sandığın boyunu 52
santim yapacan... İçine, güççük
boy mandalınadan sekzen dene
goyuncak, sandık dolacak... Üstü-
ne de «Seksenlik sandıktır» deyî,
marka basacan. Biz bunu, aynı
hükûmat fiyatına satacaz...

— Meyvahoşun pulisi bu işe ne
dir?

— Onun ne dimesine gulak as-
ma. Çünkü Hükûmatın ganunun-
da, sandığın santimi için madde
yok, ağnyon mu?..

— Ağnyom Kâmil dayı. Vallaha
bu gabzımal milletiynen baş ol-
maz.

— Helbette oğlum. Hükûmatın
zihni, zihni de, bizim zihnimiz
eğretili otu değil ya...

— Peki emme dayı, ya hâkûma-
tın aklına gelir de, sandığın boyu-
na da santim için madde goyuvır-
se?..

— O vakit gabzımallar bi içtima
daha olup, sandığın enini 40 san-
timden 32 ye indirecez.

— Peki emme, hükûmat, sandı-
ğın eni için de santim maddesi
goyarsa?

— O vakit gabzımallar bi kez
daha içtima olup, sandığın yük-
lekliğini 28 santimden 20 santime
indirmeye garar virecekler.

— Alo, alo... Burası şehirler-
arası santralı... Beyefendi, Mer-
sinle konuşma müddetiniz doldu...
Kesiyorom.

— Dur gızım, ne deyî kesiyon?
Mersine santimleri söyleyom ben.

— Ama, konuşma vaktiniz dol-
du efendim...

— Canım, az bişey idare it.
Mersine, sandığın yüksekliğinin
santimini ağnatıyom... Alo... Alo
diyom... Bâyan... Hışşt, Alö...
Bâyan hanım... Santiral... Hey a-
lö... Yarappim sen bilin... Bâyan
hanım. Ulan bâyan hanım beee...
Sana diyom, az bişey idare it...
İstersen sen gendin diyivir.

— Peki, söyleyin, kaç santim-
di?

— 20 santim... Yüksekliği 20
santim...

— Haydi öyleyse... Tekrar bağ-
lıyorum sizi, çabucak söyleyin...
Konuşmayı uzatmayın lütfen.

— Gorkma, uzatmam... Hele
sen bi bağla da... Alo... Bağladın
mı bâyan?.. Alo... Hey Alo... Mer-
sin... Ulan Mersin... Sana diyom
Mersin... Şaban oğlum... Sen mi-
sin?.. Lafımı ağnyon mu?..

— Benim Kâmil dayı... Ağnat.

— Seksenlik sandığın yüksekliği 20 santim olcek.

— Dayı, 20 santim olacak emme, hükûmat bu işe ne dir?

— Beri bak Şaban... Eşşegogluğun hiç lüzumu yok. Ben sana ne ağıniyom?... İptida sandığın boyunu güççültecen. Hükûmatın sandık boyuna madde goyması üç ay sürer. Maddeyi goyunca, sandığın enini güççültecen... Hükûmatın, sandığın enine de madde goyması üç ay sürer. Sonracığıma, sandığın yüksekliğini güççültecen... Hükûmatın yükseklik için de madde goması üç ay sürer. Yani, yazı buluruz. Yazı buluncak, hükûmat nasıl olsa bu işten vaz geçecek.

— Peki Kâmil dayı, birinci mal mandalinadan hiç istemiyon mu?

— İstemem mi len?... Helbet isterim. Emme, onları Meyvahoşa yollama... Gamyonla İrecebin edresine yolla...

— Onları nasıl satecen?

— İstanbul löküs adam lokan, taları var. O mandalinanın bi denesini 40 dan satın ahıyor.

— Emme, Meyvahoşa sataman, değer mi?

— Helbet satamam...

— Öyleyse Meyvahoşa hep güççük maldan yollarım.

— Yolla. Elinde ne gadar süprünlü mal varsa, hep seksenlik sandığa goy da yolla...

— Vallaha bilmem ki dayı... Bu işin encâmından bir kötülük çıkmaydı bari?

— Oğlum, sen ne encâmını konuşuyon?... Len, Gasım Gülek mi oldun sen?... Gazete ağzıyan lıkırdı konuşuyon... Ben ne diyorsam, onu yap...

— Yayıp emme, vicdanının orta yerinde bi sıvrisinek vizilıyor.

— Sivrisineği çıkart ordan... Bi adamın vicdanına sıvrisinek girince, o adam on para itmez... Sen şincik, telefonu gapadıktan kelli, partiye get de, gaydını tecditle... Partili adama nefsanîyetlik idemezler, ağnadın mı?

— Alo beyefendi... Mersinle konuşmanız bitmedi mi efendim? Müddetiniz çoktan doldu.

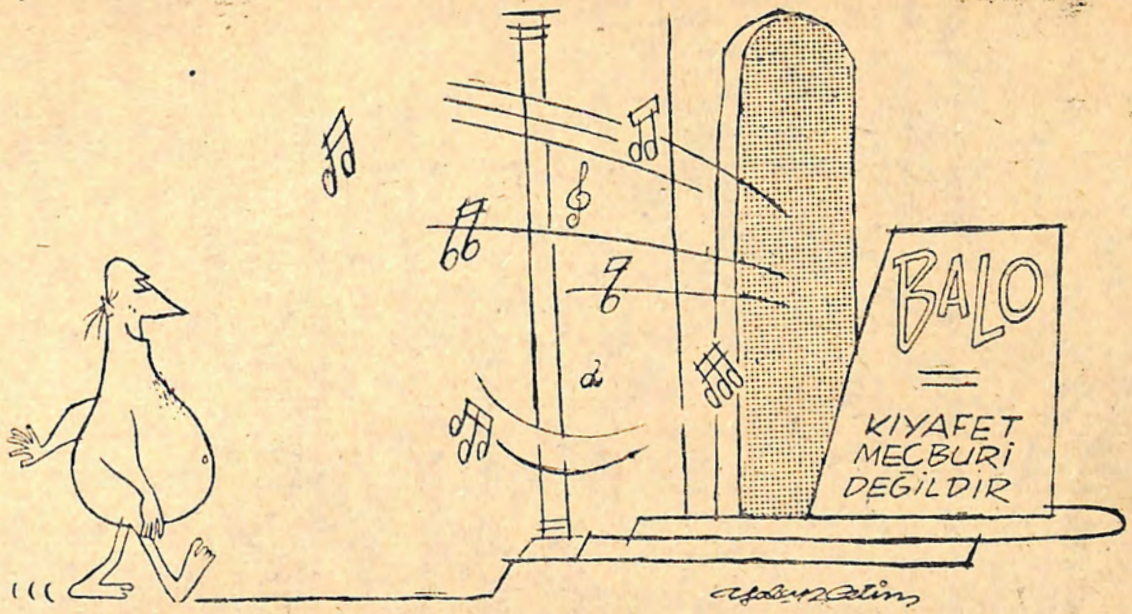
— Emme de bāyanmışsın sen be... Lıkırdıyı adamın ağzına dikiyon...

— Niçin sinirleniyorsunuz beyefendi? Sırada başka aboneler de var. Bana sinirlenmeye hakkınız yok ki... Ben amme hizmeti görüyorum.

— Canım, seninkisi amme hizmeti de, bizimkisi tebâreke hizmeti mi?

— Siz kabzımalısınız herhalde... Kabzımallık amme hizmeti sayılır mı?

— Hem de amme hizmetlerinin en fevgalâde ekistrası... Ben bu gabzımallığı sırf keyfi yapmıyorum. Memleket galkınmasının istifadesine yapıyorum. Bizim gibi gabzımallar olmayınca, ehâlinin açlı-

YAZISIZ!..

ğandan geçemezsin sen... Benim iktisadi çalışmamın kaç dene portuğu ittiğini bilsen, böyle konuşman, pis garı!..

— Terbiyenizi takının biraz.

— Benim terbiyem dakılmıştır. Senin yanına bi gelirsem, ağzının orta yerini, istimlak mahallesine çeviriririm, mızımız...

— Hadi hadi, susun artık... Yetişir...

— Sen sus... Senin yüzünden namaz vaktini geçiriyom. Aptesli

aptesli beni günaha sokma. Millî heyecanlarımın nasırına da basma... Vallaha şincik Angaraya bir telgraf çekerekten, «bu kız benim konuşmamı yarıda bırakıp Şemsattin Günaltay'ı konuşurdu» dirsem, üç dene tevkif müzekkeresi kestiririm sana. Seni gidi çifit seni... Seni gidi ötesi berisi çürümüş garı seni...

—

— Uyuntu seni...

Adnan VELİ

Keşif

Kadın, oğluyla meteoroloji istasyonuna girip de kocasını asistan kızı sıkıştırırken görünce, hemen geri döndü. Çocuk sordu:

— Neye bahamın yanında kalmıyoruz anne?

— Meşgul, oğlum; diye hiddetle cevap verdi annesi.

— Ne yapıyordu ki?

— Yeni bir yıldız keşfediyordun!

#

Hayret!

Genç kız, kırılarak film acentesinin kapısından içeri girdi. Hemen direktörü buldu, meramını söyledi. Perdeleri çekip kısa bir tecrübe filmi çevirdiler. Direktör:

— Yıldız olmak için insanda bazı kabiliyetler olmalı... dedi, sanat kabiliyeti.

Genç kız fıkırdadı:

— Tabii... erkeklerde!

#

Ayrılık sebebi

Genç romancılarımızdan biriyle yaşayan güzel bir hanımın ondan ayrıldığını duyan bir dedikodu yazarı, genç ve güzel kadını Kullu'ya yakalayınca, sordu:

— Neden bıraktınız M. ü?

Öteki, gülümsemeden cevaplandırdı soruyu:

— Mevzu tükenmişti!

#

Ufak bir değişiklik!

Uzun müddet birbirlerini görmemiş iki arkadaş vapurda karşılaştılar:

— Nasılsın, hamfendi nasıl?

— Çok şükür iyiyiz...

— Nasıl, hanım yine süsle meraklı mı?

— Evet, yalnız şimdi aynanın karşısında bir saat fazla duruyor..

Sophia Loren — Allah vere de kismetine genç bir Alim çıksa!..

Şakalar

Ne zaman?

Saliha, bir büroda sekreter olarak çalışıyordu. Ama ne fısıltı gibi kızdı ya... Patronun içi gidiyordu ona... Nihayet geçen gün dayanamadı. Başbaşa oldukları bir sırada Saliha'yı kolundan yakaladı:

— Kuzum, diye sordu, neden bugünlerde maaşına zam istemiyorsun?

✱

Kâfi

Bir, iki, üç... Baktı ki olacak gibi değil; bir gece yine karısı, uyur gezer haliyle yataktan kalkıp da ceplerini karıştırmaya baştınca, kocası hemen elektriği yaktı ve:

— Aç karıcığım, aç dedi. Cüzdanımı aç da içindeki kâğıdı da oku...

Kâğıtta: «Uyur gezer numarası artık sökmüyor, ceplerimi karıştırmak için başka bir çare bulmalıydı!»

✱

Münakale

Adam, karısının elinde bir şapka kutusu görünce hayretle sordu:

— Ayol, hani bana paran olmadıgından bahsediyordun? Bu yeni şapka da nereden çıktı?

— Bütçe münakalesinden.. dedi karısı, onun yanığını okşayarak: Hani bana telefon ücreti bırakmıştın ya?

✱

Yanlışlık

Günahı, anlatanın boynuna. Göya sosyetemizin tanınmış kibarlarından J. bir gün çamaşır ütülerken onu tanıyamayan kocası, arkadan gelip sıkıştırmağa başlamış:

— Ah, hayatım... Bitiyorum sana... diye J. hemen kısa kesmiş:

— Yanılıyorsun kocacığım. Bugün hizmetçi iznli!

✱

İtiraf

Adam, sahnede bıçak atıp kadının etrafında tahtaya saplamakla geçiniyordu. Günün birinde, bir celsede karısından boşandığını duyunca varyete arkadaşlarından biri hayretle sordu:

— Nasıl ayrıldınız?
— Beni aldatıyordu...
— Nasıl öğrendin?
— Şüpheleniyordum.
— Mahkeme şüphe üzerine karar vermez.

— Karım itiraf etti.
— İtiraf mı etti? Nasıl?
— Sahnede, son bıçağı atmadan önce sordum, evet deyince bıçağı fırlattım!

— Demeseydi?
— Yine fırlatacağın biliyordum!

— Nasıl?.. Bu lütkü kocana bir öpücüğe karşılık mı aldırdu?..
— Evet, daktilosunu öperken yakaladım!..

Eh, sonu selâmet!

Hilton'da çay içerlerken gevezelik ediyorlardı; sarışın:

— Bana bir kadıllık vaadetti, dedi.

— Zengin mi?

— Hayır, ama hokkabaz!

✱

Bir sebep daha

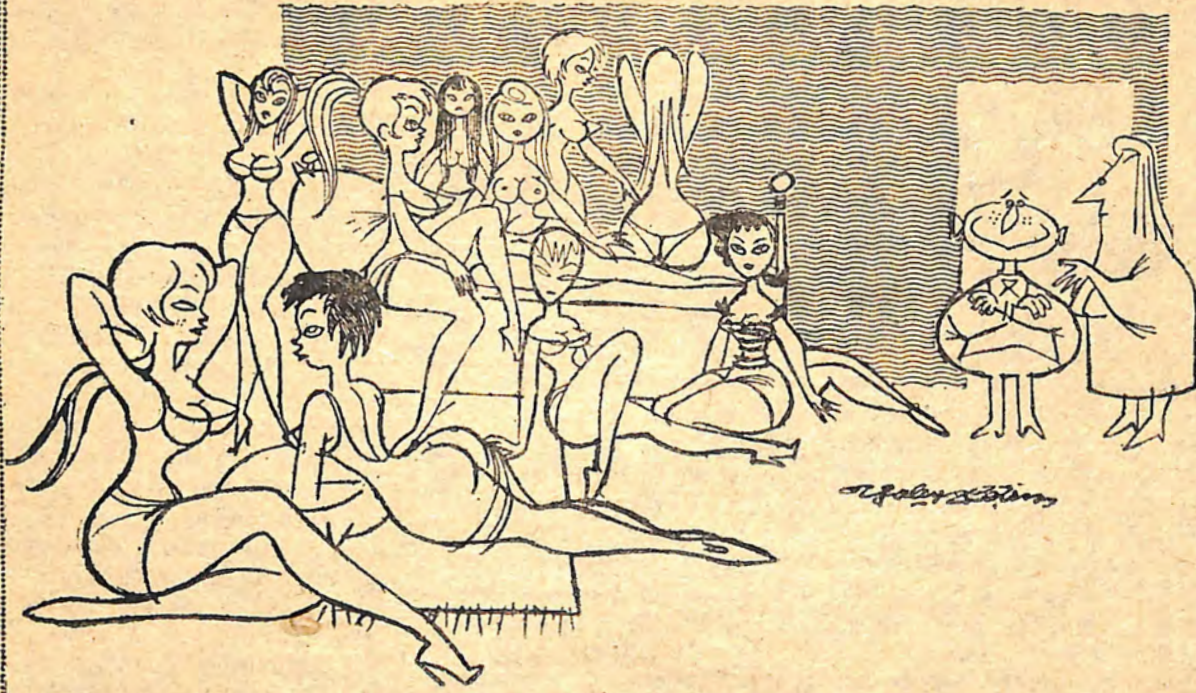
Dedikodu yazarı, bu sefer, müteahhids bir müteahhitten ayrılan esmer güzeline sordu:

— Ya siz neden ayrıldınız ondan?

— Yeni bir taahhüt işine girdiği halde yılbaşında bana sade bir yelek aldı! Hain.

KOCAMAN LAFLAR

- ★ Kadın zevki yapar, ahlâkı yıkar.
- ★ Kibirli olanlar kendilerinin de insan olduğunu unuturlardır.
- ★ İşsiz adam, durgun sular gibidir; taaffül eder.
- ★ İlk bakışta sevenler, iyi sevenlerdir.
- ★ Aşk herkesin bahsettiği fakat kimsenin göremediği bir hayaldir.
- ★ Aşk kadın için bir manzume, erkek için bir mızradan ibarettir.
- ★ Can sıkmanın sırrı ağzına geleni söylemektir.
- ★ İnsan ne kadar az düşünürse o kadar çok söyler.

-SAKIN AKLINA BİR SEY GELMESİN KARICIĞIM, VALLAHİ HEPSİ TURİST!

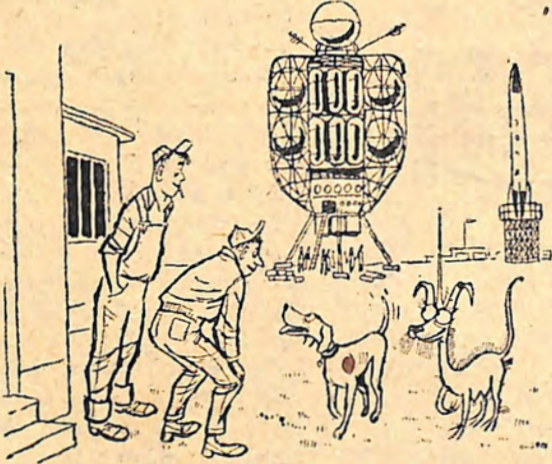
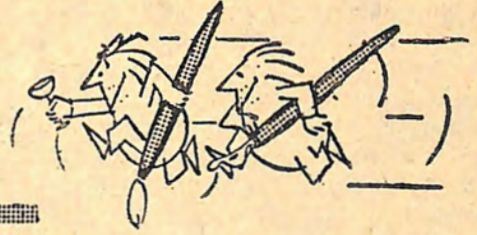

İŞTE BURASI DA MEMİŞHANE MÜDÜRLÜĞÜ.

Memleketimize gelecek turistler, evlere kabul edilecek... — Gazeteler —

kokteyl

— Ulan çapkın, aydan kendine bir eş mi getirdin?!

(İtalyan)

Sebepl

— Kuzum, söylenenler doğru mu?
— Ne gibi?
— Karından ayrılmışsın...
— Evet, doğru...
— Şaşılacak şey... Pek kıymetli bir hanımdı.
— Evet, pek!
— Güzeldi de...
— Çok!
— Namusluydu, kıbardı, sıkıttı, hattâ zengindi de galiba...
— Hepsi doğru!

— E, neye boşadın öyleyse?
— Haaa, bak şu ayaklarımdaki iskarpinlere... Nasıl?
— Pek güzel...
— Derisi?
— İpek gibi, pırıl pırıl!
— Bıçımı?
— Çok zarif!
— Ama ben bu güzel, zarif, şık iskarpini ya satacağım ya atacağım...
— Neden?
— Ayakımı sıkıyor!

Nelere mal oluyor

Oğlum için bir çift gözlük camı arıyorum: 0,50 daimi, aks 90.

Bulamazsın, diyorlar. Almanya'dan getirt, diyorlar.

Avrupa'ya git al diyorlar.

Üzüntüm oğlumun gözleri değil; zavallının bu yaşta okuyup yazmasınra mâni olan kalkınma hamlemizi bütün o baraj ve santralleriyle iyice göremeyeceğidir.

Çetin ALTAN

— Yırmı bir yaşına geldi maşallah, hâlâ ilk okulda!..

(Amerikan)

Pardon!

Nerede başlar, nerede biter, belli değildir. Evden işe, işten eve kadar binlerce pardon, her gün yolumuzu keser.

Necib'in pardonu Nasır'ı, Amerika'ninki Suriye'yi, İngiltere'nin pardonu da Kıbrıs'ı yaratmıştır.

Irak, pardonu son gülmüştür.

Pardon yalan, pardon bile, pardon hoş ver, pardon ihmal, pardon göz yum. Pardon tekzip Pardon, sabah kahvaltımız, pardon yatağa girerken giydiğimiz pijama.

Kısaca, pardon 24 saatimizdir.

Tahsin ÖZTİN
(Hürriyet)

— Postahane'de bir mektup yazayım dedim!..

Bu adam kim?

Amerikan rejisörlerin den birinin Bobby isimli bir oğlu vardı. Kaliforniya'daki evlerinin yanındaki parkta oynar ve orada bulunan General Grant'ın at üzerindeki heykeline bayılırdı.

Kaliforniyadan ayrılacakları gün Bobby babasından, veda için kendisini heykele götürmesini istedi ve heykelin önünde:

— Elveda General elveda!

Diye uzun uzun ağladı. Sonra babası, artık onu eve doğru götürürken, son bir defa heykelle bakıp:

— Baba, dedi, Grant'ın sırtındaki bu adam da kim?

Eski kitap

Coğrafya hocası, haritada bir noktaya parmağını bastı

— Bu dağın yüksekliği yedi bin metredir.

Orta sıradan, şeytan bakışlı bir öğrenci parmak kaldırdı:

— Kitapta sekiz bin metre yazıyor efendim. Öğretmen, azametle gülmüştü:

— Elbet... O kitap aton bombasının keşfinden evvel yazılmıştır. Yeni silâhlar coğrafyayı ne kadar değiştirdi, bilmiyor musunuz?

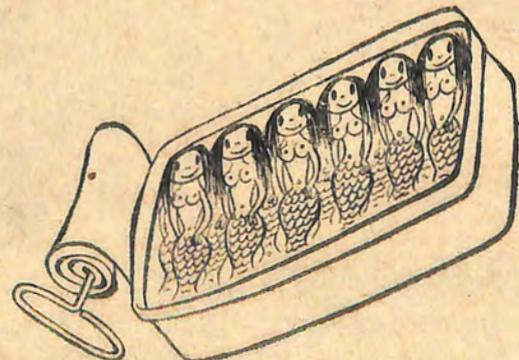
ŞAP, ŞEKER

Bilgi, zenginlerin zıynetli, fakirlerin servetidir.

Gündüzün gözü, gecenin kulağı vardır.

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

(İtalyan)

BAHÇEYE bakan pencerenin önünde durmuş, biraz hava alıyordum. Postacının geldiğini gördüm. Bahçe parmaklığının önünde durdu, mektupları kutuya attı, yoluna devam etti.

Adam sırtını döner dönmez, Pasionaria, yerden bitmiş gibi, anasının meydana çıktı, bir şarkı mırıldanarak parmaklığa yaklaştı. Kutuyu açtı, içinden beşaltı mektupla bir gazete çıkardı, gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı, bütün mektupları bir bir açtı, okuduktan sonra da zarflarına koydu.

Alberto'nun sesi duyuldu:

— Bir şey var mı bize?

Pasionaria'nın içerlediği, sesinden belliydi.

— Yok, dedi. Hepsini ona.

Eve girdi, mektuplarla gazeteyi bıraktı, sonra bahçeye dönüp oyununa devam etti.

Öğleyin, sofrada bu önemli meseleyi ele aldım:

— Margherita, dedim, posta geldi mi?

— Kutuya bakmadım, dedi Margherita.

Pasionaria hemen koşup mektuplarla gazeteyi getirdi.

— Bunlardan başka bir şey yok, Hayretimi iyice belli ederek yırtık zarfları süzdüm.

— Çok garip! diye haykırdım. Demek artık mektuplar böyle geliyor? Yarından tezi yok, PTT idaresine bir mektup yazıp şu postacıyı kapı dışarı ettireceğim. Mektup açmak ne demekmiş görsün!

Pasionaria başını salladı:

— Zarfları postacı açmadı, dedi. Ben açtım.

Adresleri bir bir gözden geçirdim, Pasionaria'ya gösterdim.

— Aldanmana imkân yok, dedim; mektupların hepsi bana yazılmış. Niçin açtın?

Pasionaria hiç istifini bozmadı:

— Mecbur oldum! dedi. Postacı geldiği vakit, seninki yoktu, mektupları açmak bana düştü tabii!

★ Yazan ★

Giovanni Guareschi

★ Çeviren ★

Adnan Benk

— Olur ey değil! diye uludum. Ne demek istiyorsun? Yani bana gelen mektupları her zaman annen mi açıyor?

Pasionaria son derece sâkinli:

— Bunu bilmiyecek ne var! dedi.

— Nerden bileyim ben? İlk defa senden duyuyorum.

Pasionaria'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi:

— İlk defa duyuyormuş! Yok daha neler? Mektuplarını açıyor diye her gün anneme bağırın sen değil misin!

Yumurcağı nihayet istediğim noktaya getirmiştım.

— Pekâlâ! diye haykırdım. Madem mektuplarını açıyor diye her gün gıkışıyorum anneme, sen ne diye açıyorsun bakalım?

Omuzlarını silktili:

— Sen öyle olur olmaz şeylere bağırırsın ki! dedi.

Bu kadarına katlanamazdım doğrusu:

— Babanı tenkit ediyorsun ha! diye bağırardım.

— Benim tenkit ettiğim yok, dedi; ben sadece dinliyorum.

Söze Margherita karıştı, acı, yürekler paralayıcı bir sesle:

— Çocuklarımız gözlüyor bizi, dedi. Bunu aklından çıkarma,

— Hakhsın Margherita; çocuklarımız bizi gözlüyor; annelerinin babalarına gelen mektupları açtığını görünce, kendileri de annelerinin, babalarının mektuplarını açarlar, tabii.

Pasionaria hemen atıldı:

— Hayır, annemize gelen mektupları açmayız.

— Neden? dedim.

— Sen açmıyorsun da ondan. Sen kocası olduğun halde açmıyorsan, biz çocukları niçin açalım?

Bu mantık, insanı çıldırtacak kadar sağlamaydı.

— Pekâlâ! diye haykırdım. Benim mektuplarımı neden açıyorsunuz öyleyse? Ananızın çocuklarınız da babanızın çocukları değil misiniz?

Alberto bu mantık karşısında yelkenleri suya indirdi, benim tarafımı tuttuğunu söyledi. Fakat Pasionaria hâlâ kafa tutuyordu:

— Ben babamın değil, koca'nın mektuplarını açıyorum. Baba anayla eşittir, ikisi birden aileyi kurarlar. Buna karşılık, koca yalnız kariyi ilgilendirir, çocukları değil.

Aile ilintilerinin böylesine bozulup, karıştırılmasına iyiden iyiye içerledim.

— Çocuklara göre, ailede bir baba vardır, bir de ana; bu kişilerin başka sıfatları çocukları ilgilendirmez!

Pasionaria bildiğinden şaşmıyordu.

— Annem her zaman annemdir, senin karın olsa bile. Ama, babam, annemi üzdüğü zaman, artık babam değil, annemin kocasıdır.

Tepem attı:

— Ya annen beni üzünce, diye uludum, üzülen kim oluyor, annenin kocası mı, yoksa senin baban mı?

— Kendi kocasını üzüyor, dedi Pasionaria. Kendi bilir. Beni hiç ilgilendirmez.

Bu yargının ne kadar korkunç olduğunu belirtmeye çalıştım.

— Şu halde, sana göre annen her zaman annedir, baban ise, sadece annenle ilişkisi olan bir yabancı. Bunu mu demek istiyorsun?

Bu düşünce Pasionaria'yı bir an asallattı. Sonra gördüğünü açıkladı:

— Ben doğduğum zaman sen yoktun; çok sonra geldin. Halbuki annem hep yanımdaydı.

Alberto söze karıştı:

— Amma da saçmaladın! Savaşta erkekler gider, kadınlar değil! Pasionaria omuz silktili:

— O da ne demekmiş? Erkeklerin yerine savaşa kadınlar gitseydi yani annem cepheye babam da evde olsaydı, ben gene de dünyaya gelmezdim.

Pasionaria kardeşleriyle beraber uzaklaştı, bana hoşça kal derken, bu sözün babasına mı yoksa annesinin kocasına mı söylediğini pek kestiremedim.

Ertesi gün, öğle vakti eve gelince, tabağımın yanında hepsi de kapalı yedi mektup buldum. Ben çok sevindim, fakat Pasionaria hayretler içinde kaldı. Hayret ettiğini, zarfları bıçakla açışımı seyredişinden anladım.

Fakat ertesi gün, eve biraz erken gelince, Margherita'nın mektuplarını buhara tutarak açtığını gördüm.

Pasionaria da onu seyrediyordu. Yemekten sonra Margherita'yı kenara çektim:

— Kapıcı kadınlar gibi, buharla mektuplarımı açtığını gördüm, dedim. Küçük de yanımdaydı! Doğrusu ya, kızına iyi örnek oluyorsun!

— Ben akıl etmedim bunu, dedi Margherita. Mektupları böyle açmayı o öğretti bana.

— Margherita, bunlar çok iğrenç şeyler!

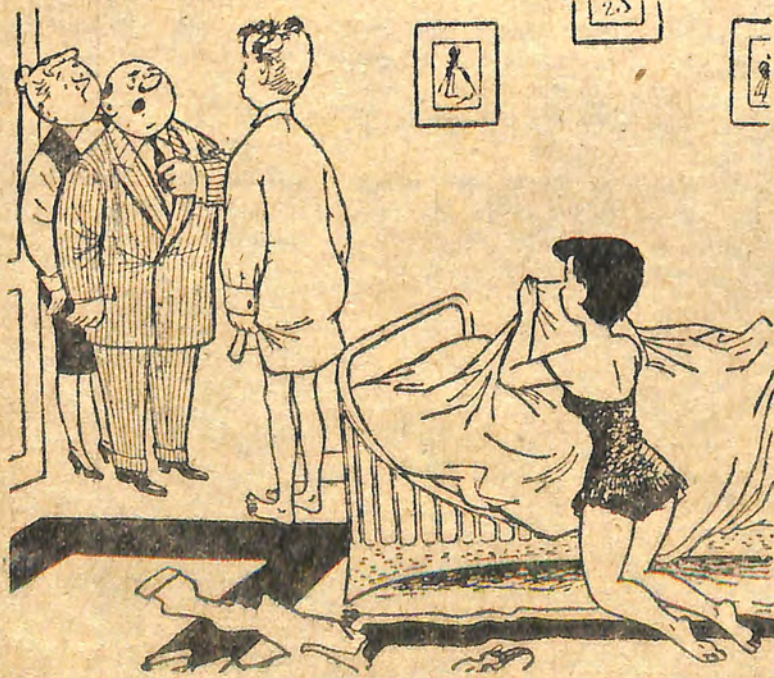
Margherita sesini alçalttı:

— Hep o, diye fısıldadı. Bütün sabah doldurdukça doldurdu beni. Neler demedi, bilsen; Güya ben zayıf bir kadınmışım, kendimi kocama ezdiriyormuşum...

— Margherita, bu işin sonunu iyi görmüvorum! Kızının tesiri altında kalmamalısn!

— Ne yapacağımı ben de şaşır-dım, diye mırıldandı; çekiçle öre arasında kaldım. Beni anlamağa çalış, Nino.

O gün bugündür, biz de anlamağa çalışıyoruz.

— Biraz adab-ı muâzeret öğren, insan kız istemeğe böyle don gömlekli gitmez! (Fransız)

— Hayır, parası beni ilgilendiriyor, ona neler alırtabileceğimi düşünüyorum!.. (Amerikan)

Milletlerin Güldükleri

Havva — Eyvah, gardrobunda topu topu iki elbise kaldı!.. (Fransız)

Bundan...

Teksaslı delikanlı bardan içeri girdi ve yere boylu boyunca uzanıp sızıp kalmış olan sarhoş baktıktan sonra, onu işaret ederek barmene seslendi:

— Hey Tom, Bana da bir bardak bundan versene!.. (Amerikan)

— Beyefendi emekli bir süvari generalidir!.. (İtalyan)

Ne çalışkan!

Evin en büyük oğlu kolejın son sınıfında idi ve müthiş çalışkan bir talebe idi. Her sene sınıfını birincilikle geçiyor, mükâfatlar alıyor, iftihar listelerinde ismi daima en başta oluyordu. Anne ve babasının göz bebeği idi ve doğrusu onunla ne kadar öğünseler yeri idi. Bu durum da kendini çok ihmal edilmemiş hisseden ve ağabeyini kıskanan en küçük oğlan bir gün kabara kabara eve geldi:

— Ben de, dedi; bugün aritmetikten pek iyi aldım.

Babası hayret etti:

— Allah Allah.. Ana mektebinde aritmetik okutulduğunu doğrusu bilmiyordum. Peki söyle bakalım bir, bir daha kaç eder?

Küçük oğlan biraz düşündükten sonra:

— Vallahi babacığım dedi. Biz daha o kadar ilerlemedik! (Amerikan)

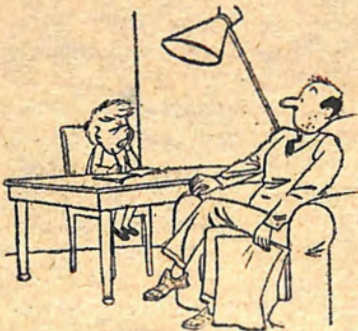
Çocuklu kadın

Sekiz çocuklu bir kadıncağz yılbaşında, çarşıya çıkmıştı. Mağazalardan birine girdi, fakat çocukların yaramazlığından hiç bir şeye bakamadı ve alışverişten vazgeçti. Tam dışarı çıkarken mağazadaki memur dört afacanı işaret ederek kadına:

— Sinyora, dedi, bari bunların yarısını evde bıraksaydınız daha iyi olmaz mıydı?

Kadıncağz masum masum başını salladı:

— Zaten ben de öyle yaptım! (İtalyan)

— Bizim zamanımızda, bizim zamanımızda diyor-sunuz. Sizin zamanınızda coğrafya bukadar zor muydu? Ne ses duvarı, ne hidrojen bombası vardı!.. (Amerikan)

Cennet kuşu!

New-York'lu bir turist yanında bir rehber olduğu halde Teksasın kurak arazisinde araba sürüyordu. Önüne kocaman bir kuş kondu. New-york'lu sordu:

— Bu ne kuşu? Rehber:

— Cennet Kuşu diye cevap verdi.

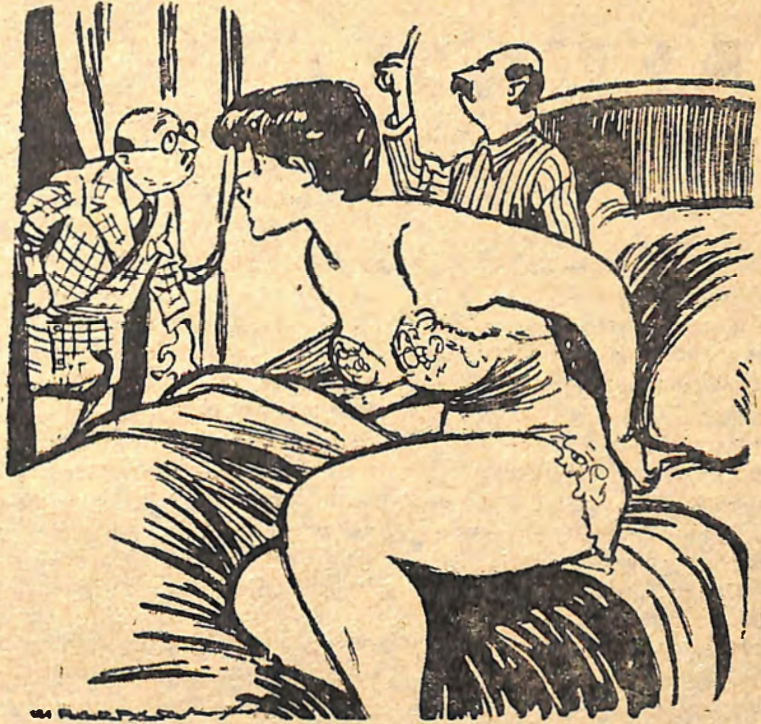
Fırsatı kaçırmıyan Turist:

— Belli belli dedi. Zavallı hayvancağz; yuvasından çok uzaklara düşmüş. (Amerikan)

Hırsızın evinde:

— Kocacığım, galiba yatağın altında polis var!.. (İtalyan)

— Görüyorsunuz, karnuz sizi aldatıyor. Ayrılmak isterse-niz, kolay. Ben avukatım. Çabucak ve ucuza halle-deriz işi!.. (İtalyan)

ACIKLI HİKÂYE

MAX, Benny ve Milton üç samimi arkadaşlıklar; ye-dikleri içtikleri ayrı git-mezdi. O sene tatillerini bera-berce New - York'ta geçirme-ğe karar verdiler ve bir hayli para biriktirdiler; izinlerini a-lır almaz da soluğu New York-ta aldılar. Bu mükemmel dört başı mamur bir tatil olmalı-ydı. Onun için üç arkadaş ucuz ve biçimsiz bir otelde razı ola-madılar ve altmış katlı mükel-lef bir otelin 60 cı katında bir oda kira adı ar..

Doğrusu çok hoş vakit ge-çiriyorlar. New York'un altını üstüne getiriyorlardı. Bu tatil günleri artık sona ermek üze-re idi. Bir gece meşhur gece kulüplerinden birine gitmişler ve iyice kafayı çekmişlerdi.

Otele döndükleri zaman sa-at sabahın ikisiydi. Otel kâtili gayet nazik bir şekilde:

— Beyler dedi. Çok mütees-siriz. Fakat asansörde ani bir arıza zuhur etti tamir edili-yor. Sabaha kadar da her hal-de bitmeyecek. Size birinci kat-ta bir oda açayım orada yatın.

Fakat iyice sarhoş olan üç ahbap çavuş ile odalarında yatmak istiyorlar ve inad ed-iyorlardı. Adamcağz altmış katı çıkamıyacıklarını, vaz geçmelerini filân söyledi ve ne yaptıysa da onları bu fikirden caydıramadı. Bizimkiler çık-mağa başladılar. Max:

— Arkadaşlar, dedi. Bu alt-mış kat başka türlü çekilmez bir eğlence bulalım. İlk yirmi kat hen size şarkı söylerim, kırkinci kata kadar Benny sen

bize o meşhur komik hikâyele-rinden anlatırsın. Milton, bili-yoruz sen neş'eli bir insan de-ğilsin ama ziyana yok değişik-lik olur. Son yirmi katta da sen acıklı hikâyeler anlatırsın.

Böylece hakikaten dedikleri-ni yaptılar. İlk yirmi kat Max bütün oteli ayağa kaldıran şar-kılar söyledi. Kırkinci kata ka-dar Benny en yakası açılmadık hikâyelerini anlattı.

Artık bitap bir halde idiler. Ozamana kadar sükûnetie sı-rasını bekleyen Milton arka-daşlarına döndü ve:

— Dostlarım, dedi. Acıklı hikâyelerime başlıyorum. İşte birincisi:

Anahtarları aşağıda unuttu-ğumuzun farkında mısınız, Çeviren: Semiramis Aydukk

Beyaz perdenin sevimli diş-lek atı; Fernandell..

MESHEDİ ile

Ercüment Ekrem Talû

— 46 —

— Evet, burada bizim ahali iki saatte bir hükümet değiştirmeye alıştı. Evvelce böyle değildi ama, oldu. Orduda muhtelif generaller etraflarına topladıkları taraftarlarla, ikide birde çarpışılar, ve hangi taraf galip gelirse başa o geçer. Ancak bu pek kısa bir zaman içindir. Daha başka soracağınız bir şey var mı?

— Hayır. Yalnız bir şey merak ettim: Ahali bu ihtilâllerden veya hut daha doğru bir tâbirle bu değişikliklerden zarar görmez mi?

— Katiiyen! Bu işten zarar gören yalnız yabancılarıdır.

— Pekî!.. Onlar karışmazlar mı?

Çinli memur bu saf sualıme güldü:

— Yabancılar mı? dedi, ne yüzle karışacaklar? Biz, birbirimizi yemeyi onlardan öğrendik. Bundan birkaç sene evvel, imparatorlarımızın zaafından faydalanarak elde ettikleri bazı imtiyazları, aldıkları bazı bölgeleri hâlâ aralarında pay edemediler. İki İngiliz ölmüş, dört Fransız yaralanmış, bununla uğraşmağa vakitleri yok ki. Onlar bizi boyunduruk altına almak sevdasında iken, biz onları kafese koyduk da farkında değiller. Yabancı baskısı zavallı şark milletlerini korkutmak için uydurulmuş bir umacı masalından ibarettir. Tıpkı sinir illeti gibi korkanın başına gelir. Bakın, Çinin kuzey batısında ve epey uzağında Türkiye adında bir devlet varmış. İşitiyoruz. Bu devletin ahali yüz yıllarca aynı korkunun altında yaşamışlar. Nihayet öyle bir hale gelmişler ki, ne derman, ne kuvvet, ne de ümitleri kalmış. Her şeyi bitirmişler. Derken Allahtan olmuş, içlerinden Mustafa Kemal adlı, peygamber kuvvetinde bir dâhi çıkmış, Türkleri uyandırmış, kendilerine yeni bir ruh aşılamış, korkularını gidermiş ve şimdi Türkler öyle olmuşlar ki, bütün dünyanın saygısını kazanmışlar. Lâkin bu, her kula nasip olmanın bir talihtir. Bizim Mustafa Kemalimiz yok! Kendi başımızın çaresine başka yollardan bakmağa çalışıyoruz. Şimdilik anladığımız bir gerçek var: O da yabancı müdahalesinden korkmanın saçma olduğudur.

Kahn ve uzun bir düdük sesi, bu meraklı sözlerin alt tarafını dinlememize engel oldu. Vapurumuz kalkmak üzereydi ve karada geiken yolcuları davet ediyordu. Milletim hakkında bu derece saygılı

bir dil kullanan bu adama hüviyetini bildirmeden, kısaca veda edip, arkadaşlarla beraber sokağa çıktım ve alınmak üzere bulunan asma merdivene çabucak tırmanarak vapura girdim.

Biraz sonra, Hint denizinin lavcivert suları üzerinde salına salına, Bombay'a doğru yolumuza devam ediyorduk.

Güvertede, uzun hasır sandalyelere kurulmuş, yarenlik ederken, Meşhedi Cafer dedi ki:

— Çekirgefendi! İlle görübsen burayı, E ran deniziydi.

— İran denizi mi?

— Belî! Deryayı Şahlı diyerler.

— Ne vakitten beri?

— Esçidenberi, ne!.. Hemmisi bu deryaları Dârâ fetheyledi. On seçizmin direknot âmâde gılıp, Hint tacıdarı İscenderin leşkerlerini târûmar etti. Andan Hindu sed kenarlarına Eyran koşunları

(orduları) çıhartıp, bilesen ki bu diyara hâkim oldu ağa!

— Aferin, Meşhedi! Tarihi maşallah çok iyi biliyorsun.

— Bilürem zer! Debistanda tarih ohumuşem.

Hint denizinin sıcak, rutubetli havası, biçare dostumun sapıtmağa pek müsait olan aklına tesir etmeğe başlamıştı. İktimal İrana yaklaşıyorduk da, belki oraya varduktan sonra uğrıyacağı utancı düşünerek, ne olur, ne olmaz diye son palavralarını harcamak istiyordu. Bu sefer de ne ben, ne Torik onun keyfini bozmamağa, ne kadar atsa, yutuyor görünmek karar vermiştik. Onun için her sözüne: «Eyvallah!» diyerek, sadece dinlemeği düşündük. Zaten asıl merak ettiğimiz şey, BenderAbbas'a ayak basar basmaz Meşhedinin nasıl bir tavır takınacağı idi. Sabırsızlıkla o anı bekliyorduk.

Aman, Meşhedi neler uyduruyordu? Sessizliğimizden büsbütün cesaret alarak, iyice coşmuştu. Gündüz, gemicilikten, gece, yıldız dolu gökyüzünün altında giderken astronomiden dem vurdu. Bu husustaki bilgisini hayran hayran dinledik.

Meselâ yıldızlar için: «Bular, Mehpârelerdi! dedi. Mahın bala-ları, yaniya ki güççühleriydi. Mah (ay) Hurşit ile İyolenindepolar peyda oluptur.» Sonra bir gün, vapurun dümen suyunu takip eden köpek balıkların göstererek:

— Der a şahinşahının, geştibanları selâmetlemeğe memur ferâşleri, gulâmları... diye vasıflandırdı. Dünyada hiç bir hikâyeci bu kadar çok yalan uyduramazdı.

Tâ, Bombay'a varıncıya kadar, beş gün, bıkmadan usanmadan, hep aynı mavalları okudu, durdu. Nihayet, Hindistan İmparatorluğunun en mühim ticaret limanı (Bombay) a geldik. Burada vapur değiştirecektik. Karaya çıktık. Eşyalarımızla birlikte, (Britiş Empayr) otele düştük.

Allahtan olacak, bu memleket-te bizim Torik'e bir merak bahta oldu: Ceviz merakı. İlle Hindistan cevizi diye bildiğimiz mahut dışı lifli, içi sütlü tatsız nesnenin ağacını görmek istiyordu! Bir kaygusu da, buranın çocuklarına aitti.

— Çocuk milletli ceviz oynama-dan yapamaz! diyordu. Acaba Hindistan köpilleri ufacak avuçlarına bu cenabet meyveyi nasıl sığdırıyorlar? Hele ceplerine zar, zor birer tane yerleştirdiler mi, tamamdır! Zavallılara tek cevizden fazlası hiçbir vakit nasip ol-miyacak, hesapça!

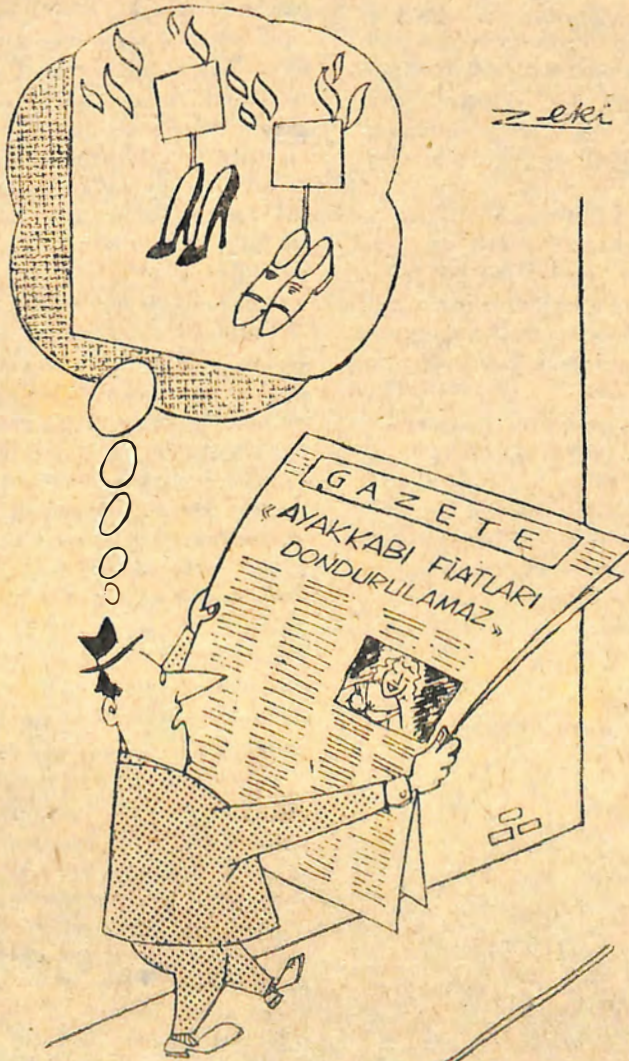
Öntüne gelene, işaretle, tarifile bazan (Şimerik) vapurunda garsonluk ettiği sıralarda öğrendiği İngilizceden bir iki kelime geve-lyerek, kendisine bir ceviz ağacı gösterilmesini rica ediyor, fakat derdini bir türlü kimseye anlata-mıyordu.

Ben kendisine, bu cevizlerin o havalide yetişmediğini, Hindistan cevizi denmesinin bir yanlışlıktan ileri geldiğini, kabil değil anlata-madım. Bombay'dan Acemistana yoleu taşıyan vapurlar öyle pek sık bulunmadığı için yine bize beklemek düşüyordu. Eğer Torik-in bu sefer de bu ceviz merakı olmasaydı, akırmıyacaktım. Fakat ikide birde karşıma düklerek:

(Devamı var)

Ayakk bı fiyatları dondurulamaznuş..

— Gazeteler —

Ateş pahası!..

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

GEÇEN HAFTANIN ÖZE-
Tİ: SALİH TEKCAN
SPUTNIK 31'LE AY'A
SEYAHAT EDECEKTİR.
BU SIRADA, DAĞILMAK
ÜZERE, SON DEFA
TOPLANAN. (SÖYLEYİN
ANAMA AĞLAMASIN)
ÇETESİ, KENDİLERİNE
AİT BİR **ŞEY**İN ARKA-
DAŞLARI ENSİZ ME-
LAHAT TARAFINDAN
ÇALINDIĞINI TESPİT
EDER... PESİNE
DÜŞERLER...

DEVAMI
(DEVAM EDİYOR)

2

AMMA DALGA GEÇMİŞİZ YAHU
AZICIK ACELE ETMELİ...
NEREDEYSE ALMAYA GELİR-
LER

SALİH TEKCAN KAPIYI AÇTI...

ENSİZ MELAHAT VİRAJ ALIRKEN
FRENLEDİ

Dünya

Karikatürleri

- BİZİM DİREKTÖR DE BU HASDAYA TUTULMUŞ..
- AMA O ÇOK MAĞRUR... ASYA GRİBİNE BİLE
TUTULMADI !..

- YENİ APARTMANIN KAPISINA NE YAZALIM ?..
- TELEFON NUMARAMIZI!..

DANIŞMA

GİŞE

FUTBOLCU - AFFEDERSİNİZ. SİZE BİR ŞEY SORMAK İSTİYORUM, İRLANDA'DA
HAKEME NASIL KÜFREDİLİR!..

AKBABA/ Yayınevi takdim eder:

Donkişot İstanbulda!

Ünlü mizah yazarı Rıfat Ilgaz'ın en güzel eseri...
Evinizi, bu güzel eserin neşesiyle doldurunuz. Fiyatı 2 lira

Cumartesi günü çıkıyor.

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

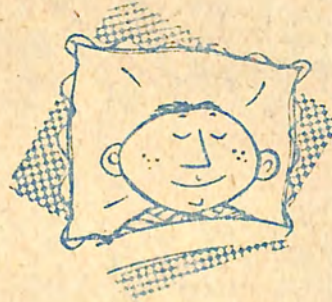
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya
karşı Sigortalıdır!

**ANKARA
SİGORTA**

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Akbaba Mizah Yayınlarının Satış Yerleri:

Yayınevimizin bütün eserleri aşağıdaki kitabevlerinde satılmaktadır:

İstanbul: Ankara Caddesi, İNKILÂP Kitabevi ★ Kadıköy İskelesi, KÖPRÜ Kitabevi ★ İstiklâl Caddesi,
KİTAP SARAY ★ Nişantaşı, BİRLİK Kitabevi

Ankara : AKBA Kitabevi, BERKALP Kitabevi, HÜR Kitabevi, NUR Kitabevi.

İzmir : YAVUZ Kitabevi, BELEN Kitabevi, MEKTEPLİ Kitabevi.

Akhaba

İlan-ı aşk!

(İtalyan)